

klæret, at Forhørsdommeren har tiltalt ham med „Du“, og idet denne traadte udenfor Stranken, har han stødt ham over den ene Haand, som han lod hvile paa Stranken, med disse Ord: „Hold din Haand fra Stranken, Du skal ikke staae her og lase Dig for en Dommer, det kan Du opsætte, indtil Du kommer ned paa Torvet“.

Formanden: Seg skalde dog henstille til det ærede Medlem, om han ikke finder, at det at oplæse sliige Erklæringer, om hvis Indhold det ærede Medlem selv har ytret, at han ikke vil udtaale nogen Mening om deres Paalidelighed, ligger noget borte fra det, der er Forespørgselsens Gjenstand, nemlig at Ministeren vil skaffe yderligere Oplysninger i Sagen. Seg troer, at enkelte Exempler i ethvert Fald maae kunne ansees aldeles tilstrækkelige, og jeg maa derfor opfordre det ærede Medlem til mere at holde sig til selve Forespørgselsens Gjenstand.

N. Jensen: Seg skal selvfølgelig ikke, naar det ikke kan tillades, oplæse flere af disse Erklæringer, men de staae til de ærede Medlemmers Tjeneste; jeg anstaae det imidlertid for naturligt, da de ere afgivne under Eds Tilbud af bestemt navngivne Mænd, at meddele det ærede Thing, at jeg er i Besiddelse af saadanne Erklæringer, fordi de kaste et Lys over det, som for mig er Hovedsagen i denne hele Undersøgelse, nemlig hvorledes en upartist Dommer kan lede en upartist og udtømmende Undersøgelse. Da det Udtog, der er meddeelt Thinget, aldeles Intet indeholder om disse Ting, var det mig af Vigtighed at vide, om den høitagtede Minister kunde meddele nogen Oplysning om disse Punkter; men da jeg ikke kan oplæse flere af disse Erklæringer, og jeg troer, at der er oplæst tilstrækkeligt, skal jeg ikke yderligere forisætte denne Oplæsen. Der er endnu et eneste Punkt, angaaende selve Vidneforklaringen, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Om den Mand, som jeg omtalte, der har været straffet for Tyveri og som har været arresteret, efterat have afgivet en Forklaring angaaende et vigtigt Punkt i Klagen, hedder det paa et andet Sted i dette Udtog, at han var straffet for Tyveri, hvilket Lud-

vig benægtede at have vidst. Den Omstændighed udhæves, at Ludvig, som var den, der stod i Spidsen for Klagerne, ikke har vidst, at den Paagjældende var straffet for Tyveri; men det forekommer mig, at Ludvig har været i sin gode Ret til ikke at vide dette, da denne Deponent i mange Aar har været opført som Vælger, og da altsaa vedkommende Sogneforstanderskab maa antages ikke engang at have vidst, at han har været straffet for Tyveri, er der saameget mindre Grund til at forlange, at en Mand, der boer langt borte fra det Sogn, hvori denne opholder sig, skalde have vidst det. Det hedder som sagt her, at denne Deponent to Gange har udsagt, „at saavel han selv som Deponenterne 389 til 392 af Skovrider Hansen vare kjøbte til at stemme paa Jensen, at Skovrider Hansen, for at hverve Stemmer, ikke havde været hjemme i fjorten Dage, og at 1 à 200 Stemmer vare kjøbte“. Det hedder endvidere, „at Nr. 388 — den samme Deponent — modsiges denne Forklaring, idet han kun som en Formodning har ytret, at de 4 omhandlede Deponenter vare kjøbte, og benægter at have sagt det om de 1 à 200 Vælgere Anførte“. Man maa af denne Bemærkning antage, at denne Deponent har været ikke mindre end 3 Gange i Forhør, og at han, efterat have været forhørt, først er bleven arresteret og derpaa kommen i Forhør anden Gang, hvor han har bekræftet det, han har udsagt tidligere, og endelig draget i Forhør paany, hvor man har bevæget ham til at modsiges sin tidligere Forklaring. Det vilde være yderst interessant at see, af hvad Grunde den vedkommende Forhørsdommer deels har arresteret denne Mand, og deels har taget ham 3 Gange i Forhør. Seg skal endelig bemærke, at man jo ganske vist kan fristes til at spørge, af hvad Grund de vedkommende Klager, som mene, at Forhørerne ere optagne paa en saa eiendommelig Maade, ikke have gjort Indsigelse mod denne Maade at pleie Retten paa. Denne Bemærkning har jeg ogsaa gjort til disse Mænd, men de have simpeltthen sagt mig, hvad jeg maa ansee for vel grundet, at den Medfart, deres Klage fik i Folkethinget, ikke gav dem stort Haab om at udrette Noget ved at gjøre Protest imod denne Maade at behandle Sagen for Retten paa, og